

Porcelánová svadba

Porcelánovú svadbu sme sa rozhodli osláviť na našej záhrade v kruhu príbuzných. Bolo príjemné májové popoludnie. Za domom sme mali rozložený záhradný stan a pod ním bol stôl, ktorý sa prehýbal pod misami s jedlom. Z reproduktorov sa ozývali hity našej mladosti. Niektorí hostia tancovali a ostatní spomínali pri dobrom jedle na staré časy. Na dvore bolo viac ako päťdesiat ľudí. Trochu nás mrzelo, že nemohla prísť naša dcéra Jarka, ktorá študovala na univerzite v Anglicku, ale chápali sme to. Práve mala skúškové obdobie. Povinnosti u nej boli vždy na prvom mieste. Bola veľmi zodpovedná a v tomto bola po Jarovi. Jaro bol manželom, akého mi nejedna žena závidela. Tvrdo pracoval, aby nás zabezpečil, a vždy si našiel čas aj na nás, na rodinu. Označovali nás za ideálny pár, našu rodinu za vzorovú a ja som bola na to hrdá.

Z nostalgie sme si nechali upiecť rovnakú tortu, akú sme dostali v čase, keď sme sa brali: čokoládovú a na vrchu boli dve marcipánové postavičky predstavujúce bozkávajúcich sa mladomanželov. Keď sme ju priniesli z kuchyne a položili na stôl, stíšila som hudbu a Jaro vyzval hostí, aby podišli k nám.

Všetci nás obkolesili a my sme boli stredobodom pozornosti. Tlieskali nám, fotili si nás a my sme pózovali, ako obaja spolu krájame tortu jedným nožom, presne tak, ako pred dvadsiatimi rokmi. Jaro pokračoval v krájaní a ja som rozdávala porcie hostom na porcelánových tanierikoch. Na dvore sa ozývala veselá vrava. Cez pootvorené okno na dome som zrazu začula, že niekto u nás zvoní.

„To budú ešte nejakí oneskorení hostia. Pôjdem otvoriť,“ povedala som Jarovi. Pokýval hlavou a bol stále sústredený na krájanie.

Vbehla som do kuchyne a cez chodbu som prešla ku vchodovým dverám. Otvorila som. No nebol to nik z príbuzných. Predo mnou stál neznámy, asi päťdesiatročný pán, a za ním boli dvaja o niečo mladší muži. Ako prvé mi v tom momente napadlo, že to budú podomoví predajcovia, alebo otravní sektári a preto som sa s nimi chcela rýchlo rozlúčiť slovami:

„Prepáčte, páni, ale momentálne nemám čas a nemám ani záujem nič od vás kupovať!“

„My nič nepredávame!“ povie muž pokojne a ešte predtým, ako stihnem zatvoriť dvere, dodá:

„Som poručík Černocký a potrebujem sa rozprávať s pánom Plávkom. Som od polície a toto sú moji kolegovia“ preukázal sa mi služobným preukazom. Bol to vyšetrovateľ v civile. Podľa legitimácie patrilo ku kriminalistickému oddeleniu v Poprade. Zrýchľil sa mi tep, hoci

som mala čisté svedomie. Bol to šok. Kriminálka, a u mňa v dome! Chvíľu mi trvalo, kým som sa zmohla na slová:

„Čo od neho potrebujete? Som jeho manželka. Nepočká to do zajtra?“

„Žiaľ nie. Rád by som vám vyhovel, ale musím si robiť svoju prácu. Potrebujem s ním hovoriť a zároveň mám súdny príkaz na prehliadku vášho domu, čo znamená, že nás musíte bezodkladne vpustiť do vášho domu.“

Prišiel ďalší úder. Vykrikla som hrôzou a začala som plakať. Celá som sa chvela a musela som sa dlaňou oprieť o zárubňu.

„Z akého dôvodu?“ pýtam sa stále vzlykajúc.

„Týka sa to vášho manžela. Chcem hovoriť predovšetkým s ním a bol by som rád, keby vám všetko vysvetlil práve on.“

„Viete si predstaviť, aká to bude hanba? Máme tu plno hostí a teraz ich musíme poslať domov,“ hovorím a utieram si slzy.

„Zavoláte mi, prosím, manžela?“

„Áno, poďte dnu a počkajte v kuchyni.“

Vpustím ich dnu a bežím ako o dušu do záhrady k Jarovi, ktorý ešte stále krájal tortu.

„Jarko! Sú tu policajti a chcú u nás robiť domovú prehliadku,“ pošepnem mu do ucha.

„Čo je to za nezmysel?“ povie hlasno a bolo na ňom stále vidno, že ani pri takej pre mňa zdrvivúcej informácii vôbec nestratil sebavedomie. Možno bol tým zarazený, ale strach nemal. Znamenalo to pre mňa, že má čisté svedomie. Trochu ma to posmelilo. Okolostojaci hostia sa obrátia najprv k nemu a potom ku presklenej stene na kuchyni, kde si už všimli troch neznámych mužov.

„Hovoria, že majú súdny príkaz.“

„To je hlúposť! Nechápem aký na to môžu mať len dôvod. Vybavím to s nimi veľmi rýchlo. Žiadna domová prehliadka nebude!“ povedal už tichšie. Odovzdal mi nôž a rezkým krokom vyšiel do kuchyne.

Uľavilo sa mi. Jaro bol pre mňa vždy oporou. Mohla som sa na neho spoľahnúť. Verila som, že s troma votrelcami prerazí dvere. Veď sme neboli žiadni zločinci. Boli sme slušní ľudia. Nik nemal právo rušiť našu oslavu.

Bola som stále rozrušená, ale snažila som sa nedať nič najavo a s úsmevom som rozdávala host'om porcie torty. Jedným okom som pozerala, čo sa deje v kuchyni. Aj ostatným tam občas zablúdil pohľad. Na začiatku sa mi zdalo, že Jaro policajtom poriadne vynadal. Flegmatický poručík zostal aj naďalej pokojný. Ukázal Jarovi preukaz aj papiere a on si ich pozorne prezeral. Vzápätí sa ho Jaro niečo spýtal. Poručík odpovedal a videla som, ako Jaro

po jeho odpovedi zbledol. Sadli si a dvaja mladší policajti zostali v úzadí. Znova sa ma zmocnil nepokoj. Nik už nestál v rade na porciu torty. Veselú vravu vystriedal nervózný šepot. Na zvedavé otázky ohľadom troch neznámych mužov som silným úsmevom odpovedala:

„Neviem. Sú to nejakí Jarovi kolegovia z práce.“

Nikoho však moja odpoveď neuspokojila. Nervózný šepot pokračoval. Sadla som si. Lyžičkou som sa vrtala v torte a tvárila som sa, že ju jem. Nevedela som zrak odtrhnúť od Jara v kuchyni. Začali ma trápiť pochybnosti o jeho bezúhonnosti. Je v niečom namočený? Ved' ho poznám a so všetkým sa mi zdôverí. Po polhodine sa obaja postavili a s napätím som čakala, čo bude nasledovať. Jaro vyšiel z kuchyne na záhradu. Šepot prestal a všetci sa obrátili k nemu, akoby tušili, že chce prehovoriť:

„Drahí hostia. Ďakujem vám za vašu dnešnú návštevu, ďakujem, že ste s nami prišli osláviť výročie najdôležitejšieho dňa v našich životoch. S poľutovaním sa však dnes s vami všetkými musím rozlúčiť kvôli náhlym rodinným problémom, ktoré musím bezodkladne riešiť. Je mi to strašne ľúto, že to dnes takto dopadlo,“ dopovedal smutným hlasom a bez toho, aby na mňa pozrel, vošiel znova dnu. Na dvore nastala opäť vrava a ešte predtým, ako sa ma niekto stihol spýtať na nejaké podrobnosti, rozbehla som sa za ním.

„Jaro, o čo tu ide?“ vykriknem na neho v kuchyni.

„Budú robiť domovú prehliadku,“ odpovie. Nikdy som ho nevidela takého vystresovaného.

„Ach, predsa? Čo sa to tu deje?“ Pýtam sa ho a znovu sa mi zrýchli tep.

Ukázalo sa, že dvaja mladší policajti boli technici, ktorí mali vykonávať domovú prehliadku. Na kuchynskú linku si položili kufrík, z ktorého niečo vyťahovali. Černucký práve telefonoval. Medzitým odišli všetci hostia cez zadnú bránku zo záhrady.

„Musím ti veľa vecí vysvetliť. Poďme von!“ povedal mi zrazu Jaro.

Vyšli sme teda na dvor. Sadli sme si oproti sebe za stôl. Boli tam poodkladané nedojedené porcie torty, nedopité limonády a plechovky od piva.

„Povieš mi konečne, čo sa deje?“ pýtam sa rozochveným hlasom.

„Podozrievajú ma z vraždy.“

„Prosím?“ vykriknem zhrozená. „Ako prišli na takú hlúposť? Ved' ty nie si žiadny vrah!“

Začnem plakať. Jaro ma chytí za ruku, aby ma upokojil.

„Nie, to nie som. Ale majú dôvod na podozrenie,“ odpovie Jaro.

Bolo to prvýkrát, čo som ho videla takto zlomeného.

„Do čoho si to zapletený? Vždy som ti verila. Nemali sme pred sebou tajomstvá. Či áno? A čo vôbec hľadajú?“ pýtam sa.

„Vražednú zbraň.“

„V našom dome? A zbraň? Ved' sme žiadnu nikdy nevlastnili!“ Zhrozene vykriknem.

„A to je moje jediné šťastie, pretože podozrenie je dosť vážne,“ odpovie.

„A to hovoríš len tak? Ako vôbec prišli k tomu podozreniu?“ pýtam sa stále nechápavo.

„Súvisí to s mojou služobnou cestou do Popradu pred pol rokom. V mobile zavraždenej osoby našli hovor z môjho čísla. Hovor bol zaznamenaný v ten istý deň, ako bola táto osoba zastrelená. A ja som si s ňou dohadoval stretnutie,“ povedal Jaro.

„Čo to bolo za osobu? Pýtala som sa ho a bola som čím ďalej viac zmätená. Chvíľu bolo napäté ticho.“

„Vieš.....Monika....hrozne sa za to hanbím.“ Zhlboka sa nadýchol. Znovu panovalo medzi nami ticho a ja som si uvedomila, ako len dobre, že Jarka predsa len neprišla a nemusí byť teraz svedkom tohto všetkého a najmä toho, čo ešte len príde. Až po niekoľkých ďalších napätých sekundách sa zmohol na priznanie:

„Dohadoval som si stretnutie so ženou z inzerátu, ktorej som zaplatil za spoločnosť. Bol som ti neverný Monika... Bolo to len raz a nikdy viac sa to už neopakovalo a ani opakovať nebude. To ti prisahám!“

Už som myslela, že v ten deň ma nič neprekvapí, no po jeho posledných slovách som mala pocit, akoby mi srdce prebodla kopija. Vstala som od stola a bežala som ako ranené zviera čo najďalej od neho až na druhý koniec záhrady. Musela som sa chytiť plotu, aby som od tol'kej bolesti neomdlela. Jaro pribehol za mnou, chytil ma do náručia a prosil ma:

„Prepáč mi to!“

Vytrhla som sa z jeho objatia so slovami:

„Nechaj ma! Nechcem ťa vidieť!“

Neprestajne som plakala. Jaro si kľakol a stále prosil o odpustenie. Prerušil nás hlas poručíka Černuckého, ktorý vyšiel z domu a kráčal smerom k nám.

„Pán Plávka!“

„Áno?“ Jaro sa postavil. Oprášil si kolená od hlíny a obrátil sa k policajtovi.

„Už sme skončili. Podozrivý predmet sa nenašiel, ale neopúšťajte republiku až do odvolania! A v prípade potreby nám budete k dispozícii!“ povedal Černucký a obrátil sa ku mne: „Pani Plávková, ešte potrebujem hovoriť s vami.“

„V poriadku,“ poviem a utriem si slzy. Odídem s detektívom k domu. Jaro zostal bokom.

„Viem, ako sa cítite, ale musím sa vás spýtať: keď sa váš manžel vrátil približne pred pol rokom zo služobnej cesty v Poprade, správal sa inak ako obvykle? Povedal niečo podozrivé,

alebo priniesol si so sebou niečo, čo by nám trebárs mohlo hocijakým spôsobom pomôcť pri vyšetrovaní?“

„Nie, vôbec nie! Nič mi nebolo podozrivé. Bol taký ako vždy,“ odpoviem. Vydýchmem si a dodám: „Myslela som, že mi je najbližším človekom na svete, ale po dnešku budem mať dojem, že som žila dvadsať rokov pod jednou strechou s totálnym cudzincom,“ povedala som smutne.

Po dvoch týždňoch sa podozrenie voči Jarovi vyvrátilo. Zbraň našli u druhého podozrivého, ktorý tiež telefonoval so zavraždenou v ten istý deň. Balistika dokázala, že vražedná guľka pochádza práve z tejto zbrane. Prostitútku nechali popraviť mafiáni, keď sa snažila od nich osamostatniť.

Kvôli rečiam i hanbe sme sa museli odsťahovať z mesta. Odpustila som mu, no naše manželstvo už nikdy nebolo to, čo predtým. Stačil jeden podraz a vzájomná dôvera sa navždy vytratila.